Alegria amb el Girona

No cal dir que l'alegria seria molt gran si el Girona eliminés el Real Madrid

Tenia pensat escriure sobre la preciosa samarreta rosa del Barça, però, de moment, la deixaré penjada per celebrar l'alegria motivada per la classificació del Girona per a quarts de final del torneig de la copa, encara que aquesta, d'acord amb una de les herències o transmissions del Generalísimo, estigui associada nominalment i simbòlicament a la monarquia del "a por ellos". En tot cas, deixant de banda aquesta circumstància que rebaixa el valor a l'Estat espanyol d'una competició amb equivalència en altres països que procura l'emoció de les eliminatòries, s'ha de celebrar especialment la classificació per la manera en què va produir-se. Primer de tot, s'ha de considerar que eliminar l'Atlético de Madrid no és poca cosa perquè es tracta d'un equip rocós i consistent que, amb molta tradició al darrere, en les últimes temporades no només ha estat sempre en les primeres posicions de la lliga, sinó que fins ha arribat dos cops a la final de la Champions, en què va perdre, això sí, malauradament amb el Real Madrid. Però no només el Girona va eliminar un equip tossut, resistent, agressiu i bregat, sinó que ho va fer al mateix estadi de l'Atlético partint d'un resultat en el partit d'anada, un empat a un, no gaire favorable i, sobretot, essent capaç d'empatar a tres gols cap al final després que el rival capgirés el marcador. L'evolució del partit, pel que fa als gols, dona un mèrit altíssim al Girona; primer va encaixar un gol, però després va marcar-ne dos; tanmateix, l'Atlético va replicar fent-ne dos més, l'últim dels quals, un d'esplèndid de Griezmann, en el minut 84. Faltava, doncs, poquíssim, però el Girona no només no va enfonsar-se i va marcar el tercer gol, sinó que va aguantar els sis minuts afegits a un partit intens i meravellós.

Part del mèrit de l'equip s'ha d'atribuir al seu entrenador, Eusebio Sacristán, del qual, un dia que el vam veure a la plaça del Vi de Girona, un meu amic em va dir: "Mira'l i pensa que va ser a ell a qui van fer la falta amb què Koeman va marcar el gol de Wembley." I així el vaig recordar com el migcampista d'actitud discreta, de manera que gairebé semblava invisible, però sempre afinat, precís i persistent en el Barça de Cruyff. No cal dir que l'alegria seria molt gran si el Girona eliminés el Real Madrid.

Publicat a:
-L'Esportiu. Nacional 20-01-2019, Pàgina 19
-L'Esportiu. Girona 20-01-2019, Pàgina 23

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/opinio/article/1539108-alegria-amb-el-girona.html